→ on predominen les famílies castellanoparlants". "Ara que dins del Govern hi ha una coalició valencianista com Compromís, caldria no exigir aquesta militància lingüística, que només es dóna en segons quines comarques", subratlla Sebastià, que no nega la "realitat" a què ha apel·lat el conseller a l'hora de defensar el model proposat: "Acceptar la realitat no ha d'impedir que vulgues transformar-la", explica des de Brussel·les.

Entre les bases, el discurs és més descarnat, els nervis estan a flor de pell. "Per això vam lluitar durant tants anys?", es pregunten els uns. "Què ens està passant?", es demanen els altres.

Àgueda Micó reconeix que el decret ha provocat "cert debat intern, com passa sempre que es pren una decisió important; n'hi ha que pensen que la immersió no ha de ser un punt d'arribada, sinó de partida, però cal tenir en compte que aquesta és una lluita molt desigual, com la de David contra Goliat". Micó entén que "la dreta conserva una majoria social molt àmplia, i gràcies a la seua xarxa clientelar és capaç de mobilitzar la gent, tal com ja hem vist en temes com el districte únic o la supressió d'aules de concertada". La número u del Bloc mira cap al futur: "No hem arribat al Consell per governar només quatre anys, el País Valencià necessita que Compromís hi estiga més temps, i per aquest mateix motiu hem d'actuar amb intel·ligència, no centrar-se en el termini curt". "Si l'STEPV i el PP han criticat l'esborrany alhora, vol dir que es tracta d'un decret centrat, políticament. Em sembla una bona notícia. És normal que un sindicat pressione el Consell i prove d'aconseguir els seus objectius màxims, però un partit ha de governar per a la majoria de la societat, si és que aspira a aconseguir l'hegemonia social. És evident que, si Compromís tinguera majoria absoluta, el decret seria un altre, però tenim el país que tenim: la nostra formació té nou diputats sobre 99, i Compromís en el seu conjunt, 19. Amb aquesta xifra, malauradament, no es pot assolir la transformació plena de la societat", es plany la coordinadora nacional del Bloc amb una melodia argumental que evoca l'*allegro ma non troppo*. •

Requisit lingüístic, el següent de la cua

Les qüestions relacionades amb l'ús de la llengua pròpia no se circumscriuen al decret del Consell en matèria d'ensenyament. Compromís va presentar el febrer passat una proposició de llei que insta a incloure el requisit lingüístic en l'administració pública. Una posició que la resta de grups rebutja o accepten amb matisos, i en què els sindicats també es mostren vacil·lants. Aquesta serà la pròxima batalla.

Reportatge de ***Víctor Maceda***

"El siguiente, por favor". És la frase més habitual a les finestretes d'atenció al públic del País Valencià. A les oficines Prop, les del Servef o les taquilles del Museu de les Ciències. Sovint passa que el funcionari de torn ni tan sols no sap expressar-se en la llengua del país.

"La següent patata calenta, per favor", podria dir el Govern valencià en referència a la proposició de llei registrada el gener passat pel grup de Compromís, que insta el Consell a "prendre les mesures necessàries per a garantir allò que estableix l'article 53.2 de la llei d'ordenació i gestió de la funció pública valenciana de garantir el coneixement del valencià als treballadors i treballadores". La iniciativa, signada pels diputats Fran Ferri i Maria Josep Ortega, tots dos del Bloc Nacionalista Valencià, vol preservar el dret dels ciutadans a "viure i desenvolupar-se en la seua llengua en tots i cadascun dels àmbits del nostre territori, com també a garantir la seua plena normalització".

En realitat, tal com especifica la proposició de llei, es tracta de respectar l'Estatut d'autonomia, i no sols això, sinó que Compromís, amb aquesta proposició de llei, exigeix que el Govern reta comptes "del grau de compliment d'aquesta resolució en un termini màxim de sis mesos".

Un semestre després, la proposta encara no ha estat debatuda en plenari. La Mesa de les Corts, dominada pels partits que donen suport a l'executiu, l'han ajornada perquè no apareguera a l'ordre del dia fins un cop celebrades les eleccions estatals del 26 de juny. No volien que un tema tan sensible com aquest poguera ser utilitzat com a munició de guerra pels grups de l'oposició, el PP i Ciutadans.

Ara sí que sembla que la proposició serà debatuda a l'hemicicle valencià, i que destaparà les contradiccions dels partits de l'esquerra, que no tenen una posició unívoca, ni de bon tros. Ni tan sols al si de Compromís no hi ha convicció sobre la conveniència de mantenir un torcebraç pel requisit lingüístic, encara més després de veure la reacció de segons quins partits i sectors socials després del tímid decret plurilingüe.

EFE

Els tres principals sindicats, uns actors protagonistes en aquest serial, tampoc no acaben de mantenir una posició unitària. Tant la Intersindical Valenciana –el sindicat que aixopluga, entre d'altres, l'STEPV– com CCOO defensen el requisit per al conjunt de la funció pública, mentre que UGT el limita a les places d'atenció al públic.

En paral·lel a la proposició de llei de Compromís transcorre la negociació del projecte de llei de funció pública valenciana, que estarà a punt abans que acabe l'any. La competència lingüística és un dels ítems que ha tractat la comissió d'experts convocada a l'efecte.

La Intersindical volia que el Consell es comprometera amb el requisit, però no va poder. L'acord de legislatura signat pels socialistes, Compromís i Podem no inclou aquesta mesura, que va arribar a figurar en un esborrany previ, igual com la reducció de llocs de lliure designació, que en finalment també va decaure.

L'exemple balear... I el gallec

El Govern progressista balear ha recuperat la competència lingüística que l'executiu de José Ramón Bauzà va eliminar sota el seu mandat, del 2011 al 2015. Els populars, en una espiral involucionista en tot allò que tenia a veure amb la llengua, van decidir-ne l'extermini, però l'actual Govern de socialistes i Més –la mateixa composició que el valencià, si fa no fa– s'ha afanyat a reviscolar-la.

No sols això, sinó que a Galícia, el principal feu del PP amb llengua pròpia, ja fa anys que el requisit és una exigència inexcusable per accedir a la funció pública. Per això mateix Vicent Maurí, el portaveu de la Intersindical, es mostra optimista sobre el camí que prendrà el Consell: "La competència lingüística hi ha de ser, sí o sí. Cal tirar-ho endavant, perquè aquest era un compromís electoral, amb els sindicats i el conjunt de la societat valenciana. A més, ja no resulta problemàtic. Segons les dades del 2010 de la Generalitat mateixa, més del 70% dels seus treballadors ja posseeix el certificat de la Junta Qualificadora de Coneixements del Valencià, explica Maurí.

"En la política valenciana, molta gent va per darrere de la societat, encara hi ha massa polítics que actuen seguint claus del passat", considera Maurí, que estén l'exigència de la competència als funcionaris que encara no en tenen. "És tan senzill com organitzar cursets perquè aprenguen l'idioma en horari laboral. L'Institut Valencià d'Administració Pública (IVAP) hauria de posar tots els recursos necessaris a l'abast d'aquesta gent", sentencia el portaveu de la Intersindical Valenciana.

No seria cap revolució. Manuel Tarancón, qui va ser conseller d'Educació, Cultura i Ciència del 1999 al 2003, sota les presidències d'Eduardo Zaplana i de José Luis Olivas, va instaurar el "coneixement adequat" de la llengua pròpia per a tots els treballadors del sector de l'ensenyament no universitari. La mesura era impensable en un Govern com aquell, marcadament conservador, i en una conjuntura especial: la de la segona legislatura de José María Aznar a la Moncloa, quan va deixar de parlar català en la intimitat i va emprendre una ofensiva identitària contra tot allò que tinguera a veure amb els nacionalismes perifèrics. De nacionalisme, només n'hi podia haver un. •